

Catherine Cookson

De weg naar geluk

Deel 2 van de *Fiona*-trilogie

Catherine Cookson bij Boekerij:

- Aan de oever van de rivier*
Als bloesem in de stormwind
Als de zon wil schijnen
Als een bloem in de knop
Als een vogel in de lucht
Als gelouterd goud
Als het hart hunkert
Als koppige wijn
Bella zoekt haar eigen weg
Bij het licht van een kaars
Mary Ann, een meisje met moed
Mary Ann, eind goed al goed
Mary Ann en haar grote vriend
Mary Ann, in tweestrijd
Mary Ann, in voor- en tegenspoed
Mary Ann, van huis
Mary Ann, verliefd
Mary Ann, en haar lieverdjes
Tilly Trotter. Liefde als leidraad
Tilly Trotter. Het land van de hoop
Tilly Trotter. Een moeilijke beslissing
Tilly Trotter. Belofte van geluk
Het geslacht Mallen. Het erfdeel
Het geslacht Mallen. Barbara
Als de ochtend gloort
Als het doek valt
Als veren in het vuur
Christine
Dagen van geluk
Dans in het maanlicht
De andere vrouw
De bruid
De dochter des huizes
De drempel van het leven
De glazen maagd
De harde strijd om het bestaan
De mantel der liefde
De nacht trekt op
De schaduwzijde van het geluk
De strooien hoed
De vensters van het hart
- De vreemdeling*
De vreugde van het leven
Dromen van geluk
Een dal van liefde
Een rol voor het leven
Een schuilplaats voor het hart
Een vriend voor Joe
Geluk gloort aan de horizon
Geluk is als een zijden draad
Geluk ligt achter de heuvels
Hannah
Het geheim
Het getij van de liefde
Het jaar van de maagden
In jouw armen
John Willie
Kate
Katie Mulholland
Kermis der liefde
Kirsten
Land van belofte
Liefde is de boodschap
Linda
Maggie Rowan
Matty
Op het pad der liefde
Rosa
Rosie
Sarah
Smal is het pad
Vanessa
Vlucht naar de heuvels
Waar liefde bloeit
Waar liefde overwint
Wolken drijven over
Zuiver als de lelie
Met gesloten ogen
De wegen van het hart
Onverwachte liefde
De weg naar geluk

ISBN 978-90-225-6668-8

ISBN 978-94-023-0549-4 (e-boek)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Bill Bailey's Lot*

Vertaling: Ineke de Groot

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | pundesign, München

Omslagbeeld: Shutterstock / Stephen Rees, BestPhotoStudio, Andrey Arkusha

Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

© 1987 The Catherine Cookson Charitable Trust

All rights reserved.

© 2016 voor de Nederlandse taal: Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Opgedragen aan de aardige vrouwen die gek op Bill Bailey zijn, maar hem nog niet tegen het lijf zijn gelopen. Hij is op zoek naar iemand als jij. En het maakt hem echt niet uit hoe je eruitziet, want het gaat hem om jouw karakter. Denk aan wat zijn moeder altijd zei: de liefde van de man gaat door de maag. Je moet erin blijven geloven.

1

‘Hop, naar boven.’

‘Maar, mam!’

‘Niet zeuren, naar je kamer.’

‘Maar het was niet echt een lelijk woord, mam.’

‘Dat is zo, maar het zat er wel erg dicht tegenaan.’

‘Au, mam, niet op mijn benen slaan, dat doet zeer.’

‘Dan moet je maar luisteren. Ga naar je kamer.’

Fiona Bailey duwde haar achtjarige zoon zijn slaapkamer in en toen hij op de rand van zijn bed ging zitten, zei ze: ‘Trek je kleren uit.’

‘Maar ik heb nog niet gegeten!’

‘En je krijgt ook geen eten, want jij gaat naar bed.’

‘Nee, mam, ik zal het echt nooit meer zeggen.’

‘Dat weet ik wel zeker, ja.’ Ze pakte haar zoon beet, draaide hem om, trok zijn jas uit en zijn trui en zei toen: ‘Moet ik je broek soms ook nog uittrekken, of doe je dat zelf?’

‘Mam,’ zei Willie, terwijl de tranen over zijn wangen

biggelden, ‘ik zal het nooit meer zeggen, dat beloof ik je. Ik heb het ook nog maar één keer gezegd.’

‘Dat lieg je, ik heb je het al zeker drie keer horen zeggen.’

‘Nou, maar dat komt omdat hij dat tegen mij zei. Hij wilde ons huis zien en jij hebt liever niet dat hij binnenkomt.’

‘Hoe kom je daar nou bij?’

Willie schudde met zijn hoofd. ‘Omdat hij in Bog’s End woont en je zo moest lachen toen ik je vertelde van die keer dat onze school won en die non hem van het veld haalde omdat hij wild tekeerging.’

‘Doe je broek uit.’

‘Je gaat me toch niet slaan, mam?’

‘Nee, dat ga ik niet doen.’

Fiona keek toe hoe haar zoon snel zijn broek en onderbroek uittrok en zijn pyjama aandeed. ‘Onder de dekens,’ zei ze.

‘Maar, mam, ik heb honger. Ik heb tussen de middag op school bijna niets gegeten omdat het niet lekker was.’

‘Dan heb je pech. En nu in je bed.’

Willies gezicht betrok en hij perste zijn lippen op elkaar. Met een benepen stemmetje zei hij: ‘Ik zeg het tegen meneer B... pap als hij thuiskomt, hoor. Dan krijg ik wel van hem wat te eten.’

Fiona werd boos en omdat Willie net in bed wilde stappen, merkte hij dat niet op, zodat de klap op zijn achterste hard aankwam.

‘Ik ga het hem vertellen, hoor, echt!’ riep Willie. ‘En hij

geeft me echt geen slaag omdat ik dat lelijke woord heb gezegd.’

‘Dat kun je wel vergeten. Als hij hoort wat je hebt gezegd, krijg je de wind van voren.’

Willie snikte en wreef over zijn neus. ‘Ik haat je en hopelijk ga ik vanavond dood, dan heb je vast spijt.’

Fiona trok de dekens recht en zei kil: ‘Dat denk ik niet, want ik moet niets van jongetjes hebben die lelijke woorden gebruiken.’ Ze liep naar de deur, draaide zich om en wees naar hem. ‘En waag het niet uit bed te komen totdat ik daar toestemming voor geef.’

Ze bleef op de overloop staan om tot bedaren te komen. Gek dat al haar vier kinderen, inclusief Mamie, haar vijfjarige geadopteerde dochtertje, altijd meneer Bill zeiden als ze wilden dat hij voor hen opkwam. Toen hij nog haar kostganger was, hadden ze meneer Bill tegen hem gezegd. Pas sinds de vorige kerst, een paar maanden nadat Bill en zij waren getrouwd, zeiden ze pap tegen hem. Het was inmiddels een jaar later, maar ze kon zich nog heel goed herinneren hoe blij Bill was geweest dat ze hem als vader zagen.

Ze liep net langs het raam op de overloop, toen ze haar man zag. Hij stond buiten, en voor hem, midden tussen de narcissen, stond het akelige joch dat al die ellende had veroorzaakt.

Zich onbewust van het feit dat het akelige joch ellende had veroorzaakt, keek Bill de jongen aan en vroeg: ‘Wat doe je daar met die baksteen?’

‘Niks,’ antwoordde het joch.

‘O, dus je staat voor een raam, met een steen in je hand en je wilde er verder niets mee doen? Je wilde die steen door de ruit gooien, hè?’

‘Ja en dat ga ik doen ook.’

‘Als je het lef hebt, dan ga jij achter die baksteen aan.’

‘O ja? Nou, als u me aanraakt, dan haal ik mijn vader erbij en die slaat u dan in elkaar. Hij is hartstikke groot, mijn vader, wel één meter negentig.’

‘Het is wat. Maar hij mag dan een grote vent zijn, jij bent maar een klein mannetje en je vertrappt de narcissen. Wegwezen daar!’ Bill pakte het knulletje bij zijn lurven en tilde hem uit de bloemen. ‘Hoe heet je?’ vroeg Bill. ‘Kom op, je had daarnet genoeg babbels. Hoe heet je? Als je niets zegt, ga je mee naar het politiebureau.’

‘Ik heb niks gedaan.’

‘O, nee? Je bevindt je anders wel op privéterrein en je wilde een baksteen door mijn raam gooien. Genoeg dus om een tijdje te brommen.’

‘Sammy Love.’

‘Sammy Love? Wat een lieflijke naam voor iemand als jij. Goed, Sammy Love, wat heb je hier te zoeken?’

‘Ik heb Willie thuisgebracht. Bent u zijn vader?’

‘Wie z’n vader?’

‘Van Willie.’

‘Ja, dat kun je wel zeggen.’

‘Nou,’ de jongen ondernam een poging om uit Bills greep los te komen en zei: ‘Laat me los, meneer, u hebt mijn

jasje gekreukeld en straks krijg ik ervoor op mijn sodemie-
ter. En uw handen zijn vies.’

Bill liet het jasje langzaam los, bekeek de jongen van top tot teen en moest toegeven dat hij netjes gekleed was. De kleding van het mannetje paste echter niet bij zijn houding en zijn grote mond, want dan had hij als een straatjochie gekleed moeten zijn.

‘Maar goed, wat doe je hier? Oké, je bracht Willie thuis, maar waarom wilde je dan een baksteen door mijn ruit gooien?’

Het jochie schopte naar een narcis, die op het pad lag en door zijn laarzen was gesneuveld, keek Bill aan en zei: ‘Ik mocht niet mee naar binnen. Ik wilde alleen maar zien hoe het er binnen uitzag, maar Willie zei dat zijn moeder dat niet leuk zou vinden. Dus heb ik hem gezegd wat ik van zijn moeder vond.’

‘O, ja?’

‘Ja. En toen kregen we ruzie en kwam zijn moeder naar buiten en ze schold ons de huid vol en trok Willie mee naar binnen. Ze is me een kreng, zeg.’

‘Let op je woorden!’

‘Nou, het is toch zo? Mijn vader zegt altijd dat mijn moeder een ramp is, maar dat het altijd nog erger kan, en Willies moeder is echt veel erger.’

Bill hield zich in, maar hij had het liefst het rotventje een opdoffer verkocht, zodat die midden tussen de narcissen zou liggen. Opeens viel hem op dat de kin van de jongen trilde; zijn mond was vertrokken en hij knipperde

snel met zijn ogen. Het knulletje draaide zich om en schopte nog maar eens naar de gesneuvelde narcis. ‘Heb je nog broertjes en zusjes?’ vroeg Bill rustig.

‘Nee.’

‘En wat doet je vader?’

‘Niks, die is werkloos.’

‘Heeft je moeder dan een baan?’

Sam keek Bill aan en zei met een felle blik in zijn ogen: ‘Nu niet meer. Ze is ervandoor. Ze gaat er vaak vandoor.’ Weer kreeg de narcis het te verduren en het joch mompelde: ‘Maar ze komt wel weer terug. Ze komt altijd terug. Mijn vader zegt dat als je lang genoeg wacht, ze wel weer komt. En dat is ook zo.’

De jongen knikte alsof hij zichzelf ermee gerust kon stellen. Maar toen Bill zijn hand pakte, trok hij die snel los en zei: ‘Ik heb niks gedaan en ik ga niet mee naar het politiebureau.’

‘Hou toch op, wie begint er nou over het politiebureau? Je wilde toch weten hoe ons huis eruitziet? Nou, kom maar mee.’

Het jochie keek Bill aandachtig aan en zei toen: ‘Mooi niet! Ik krijg een knal voor mijn harses als ik naar binnen ga. Ze zei dat ik niet meer terug mocht komen.’

‘Wat had je gedaan, had je Willie geslagen?’

‘Nee, hoor. Het kwam door wat ik zei. Ze vond dat ik lelijke taal uitsloeg.’

‘Wat zei je dan?’

‘Niks, alleen maar klote...’

Bill deed zijn ogen dicht en keek snel weg. Toen hij zich weer tot Sam wendde, zei hij langzaam en vol afschuw: ‘Niet zo raar dus dat ze boos werd. Dat is een heel lelijk woord. Haar zoon, onze zoon, bedoel ik, zegt zoiets nooit.’

‘Echt wel, hij schreeuwde het naar mij en toen kwam zij naar buiten.’

Bill haalde diep adem. Ja, dat kon hij begrijpen, dat ze naar buiten kwam toen Willie dat schreeuwde. Lieve hemel! Maar goed, hij had de jongen uitgenodigd en dat ging ook gebeuren, daar had hij zo zijn redenen voor.

‘Nou, kom op, het zal wel meevallen.’

Sam zei niets, maar liep op een holletje met Bill mee naar de zijkant van het huis, waar ze door de keukendeur naar binnen gingen.

Fiona stond bij het fornuis en haar mond zakte lichtjes open toen ze hen zag. Maar Mark, Katie en Mamie keken helemaal met open mond toe. Meneer Bill, of pap, zoals ze hem inmiddels noemden, kwam met dat joch dat Willie in de problemen had gebracht, zomaar hun huis binnen. Die jongen was degene die dat lelijke woord had gezegd; ze wisten allemaal om welk woord het ging en Mark en Katie hadden de waarschuwing gekregen dat ze dat woord maar beter nooit konden zeggen. Mamie wist niet goed wat het woord betekende en ze had sowieso niet veel met woorden op. Maar wel met Willie. Ze was dol op Willie en was in tranen uitgebarsten toen hij naar bed werd gestuurd. Mama Bailey, zoals ze Fiona noemde, had gezegd dat als ze niet ophield met janken, zij ook naar bed moest. Dus keken ze

allemaal stomverbaasd naar het jongetje, dat aan de hand van hun vader de keuken binnenkwam.

‘Dag, mevrouw Bailey,’ zei Bill tegen Fiona en zij zei nadrukkelijk: ‘Bill!’

‘Ja, mevrouw Bailey?’

‘Bill!’

‘Ja, ik heb je wel verstaan.’ Hij keek naar de aanstichter van al het leed en zei: ‘Zo heet ik, Bill.’

De jongen zei niks. Hij keek Bill zelfs niet aan, maar hield de lange vrouw die hem aankeek goed in de gaten.

‘Je boft maar,’ zei Bill, ‘want hij wilde een steen door ons raam gooien. Nietwaar?’ Hij keek weer naar de jongen. Nu keek Sam hem even misprijzend aan, maar hij hield verder zijn mond.

‘Maar goed, hij wilde alleen maar even binnen kijken, mevrouw Bailey, omdat het zo’n mooi huis is. Hij had het aan Willie gevraagd, maar die dacht dat jij dat liever niet had. Dat is toch niet waar, mevrouw Bailey? Hij mag ons huis toch wel bekijken?’

Fiona ging met haar rug naar Bill toe staan. Bill wierp even een blik op Mark om duidelijk te maken dat hij diens hulp goed kon gebruiken. Mark grijnsde hem toe.

Bill deed zijn jas uit en zei tegen Sam: ‘Ga zitten,’ terwijl hij naar een stoel knikte.

‘Hoeft niet.’

Opnieuw werd Samuel Love bij zijn kraag gevat en werd hij zo hard op de keukenstoel gedeponerd, dat hij naar adem snakte. Bill zei tegen Katie: ‘En waag het niet op een andere stoel te gaan zitten.’

Katie zei nuffig: ‘Dat was ik helemaal niet van plan, maar ik heb mijn eten op en ik wil wel van tafel gaan.’

‘Daar wacht je dan maar even mee. Blijf zitten waar je zit, de jongen heeft geen vlooiën. Dat denk ik tenminste niet... Heb je vlooiën?’

‘Nee, die heb ik niet,’ zei de jongen verontwaardigd. ‘Ik ga vrijdags altijd in bad. En mijn vader blijft erbij om te zien of ik me goed was. Vlooiën! En ik heb ook geen last van luizen of neten.’

Bill draaide zich om, terwijl zijn adamsappel driftig op en neer wipte. Hij liep naar de gootsteen, waar Fiona stond, drukte zijn schouder tegen haar aan, keek naar het zeepsop en mompelde: ‘Hij woont in Bog’s End. Zijn moeder laat hem af en toe in de steek en het feit dat Willie een moeder heeft en in een mooi huis woont, trekt hem erg aan. Bovendien lijkt Willie hem graag te mogen, dus geef hem wat te eten, meid.’

‘Nou ja!’ fluisterde ze hard. ‘Je moest eens weten wat hij heeft gezegd.’

‘Dat weet ik. Maar waar hij vandaan komt is dat heel normaal.’

‘O, hou toch je mond!’

‘Pap.’ Mark drong zich tussen hen in en hij fluisterde: ‘Volgens mij zit hij te huilen.’

Ze draaiden zich om en zagen het ventje in elkaar gedoken op de stoel zitten. Bill zette een stap in zijn richting en Sam tilde zijn hoofd op en brulde: ‘Ik zit niet te janken, hoor, ik huil nooit. Ik heb alleen een loopneus.’

‘Mijn hemel, je hebt al net zulke goede oren als ik, en dat wil wat zeggen. Nee, natuurlijk zit je niet te janken, maar je kunt maar beter je neus snuiten.’

Het werd al snel duidelijk dat de jongen geen zakdoek bij zich had. Katie stond op, pakte een stuk keukenpapier en stak dat uit naar Sam.

Hij aarzelde, maar pakte het toch aan. Toen snuffelde hij even en snoot luid zijn neus.

‘Wil je wat eten?’

‘Graag.’

‘Wat kunnen we hem aanbieden, mevrouw Bailey?’

Bill keek Fiona aan en zij liep naar de koelkast, waar ze een bord met belegde boterhammen, verpakt in plastic folie, uit haalde. Mamie riep meteen: ‘Maar dat is Willies eten, mama Bailey!’

‘Er is nog genoeg eten voor Willie over.’

Fiona haalde het plastic eraf, zette het bord voor de jongen neer en wist er met moeite uit te persen: ‘Lust je boterhammen met ei?’

Hij keek haar aan. Zij had tegen hem geschreeuwd en gezegd dat hij nooit meer in de buurt van haar huis of haar zoon mocht komen. ‘Ga terug naar je eigen buurt,’ had ze gekrijsd, ‘kleine smeerpijp dat je er bent!’ Hij kon het zich woord voor woord herinneren en nu vroeg ze of hij van boterhammen met ei hield. Hij kon nee zeggen en het bord met boterhammen en al naar haar hoofd slingeren, of hij kon ja zeggen. Hij ging voor de tweede optie, omdat hij de man die hem in zijn huis had gelaten wel mocht. Hij had

wel een grote mond, maar verder leek het een geschikte kerel.

‘Ja, lekker.’

‘Nou, tast toe.’

Sammy pakte een van de boterhammen en nam er voorzichtig een hapje van, zich zeer bewust van alle ogen die op hem gericht waren. Opeens brulde de man: ‘Kom, kinders, wegwezen. Ga naar boven je huiswerk doen. En ik wil jullie niet horen totdat ik mijn eten op heb.’

‘Ik snap niet waarom we niet gewoon in de eetkamer eten.’

Bill haalde uit naar Katies achterste, maar ze was hem te snel af en rende giechelend de gang op, met Mark, die Mammie voor zich uit schoof, in haar kielzog.

Bill had niet gevraagd waar Willie was, maar hij kon het wel raden. Hij liep de gang op, hield Mark tegen en zei zacht: ‘Zeg maar tegen Willie dat ik zo kom.’

‘Oké,’ zei Mark en toen, met een knikje naar de keuken, ‘hij is broodmager.’

‘Helaas is hij niet de enige,’ merkte Bill op.

Hij liep terug naar de keuken en hij zag meteen dat de boterhammen allemaal op waren en dat er nu een bordje met een snee krentenbrood voor Sammy’s neus stond. Bill deed net alsof hij niet op de jongen lette, maar het viel hem op dat ook dit razendsnel naar binnen ging.

Toen Fiona een kom met rode drilpudding neerzette, keek de jongen haar aan. Hij zei niets en liet de lepel in de pudding staan, totdat zij met Bill de bijkeuken in liep.

Pas toen het jochie alleen was, pakte hij de lepel op. Maar in plaats van de pudding op te schrokken, bekeek hij de lepel eens goed. Zulk soort lepels had zijn oma ook; als zij een dagje weg ging, bracht ze er altijd een mee naar huis. Ze had lepels uit allerlei plaatsen, zoals South Shields, Scarborough en het eiland Man. Ze ging een keer met de boot naar Liverpool; zijn moeder had de hele week gehoopt dat er een zware storm zou opsteken, waardoor de boot zou kapseizen. Hij had er aanvankelijk niets van begrepen, want het was prachtig weer, totdat zijn vader Sammy's moeder een wraakzuchtig kreng noemde en haar erop wees dat haar moeder, ook al was ze al zestig en dus op sterven na dood, heel goed kon zwemmen.

Op deze lepel stond niet dat het een souvenir uit een bepaalde plaats was. Er stonden wel twee gekruiste zwaardjes op en een paar letters.

Hij at de pudding op en vond die erg lekker. Het was een fijn huis met een mooie, warme en lichte keuken. Bij hem thuis was de keuken piepklein. Zijn moeder zeurde daar altijd over, maar eigenlijk zeurde ze over alles in het huis. Zijn vader zong dan altijd 'I never promised you a rose garden'. Sammy kon soms erg om zijn vader lachen.

'Ben je klaar?'

Dat was die vent weer. Sam schrok op alsof hij had zitten slapen. Hij haalde zijn hand uit zijn zak en legde die naast het bord.

Bill vroeg: 'Nou, je wilde het huis toch zien? Kom maar

mee.’ Hij stak zijn hand naar Sammy uit en de jongen stond op. Hij pakte de uitgestoken hand niet, maar keek naar Fiona, die naast Bill stond. ‘Mag het van haar?’ vroeg Sam.

‘Als je daar je twijfels over hebt, kun je het maar beter aan haarzelf vragen.’

Dat deed Sam niet, maar hij bleef Fiona aankijken, totdat ze zei: ‘Als jij het hele huis wilt zien, dan kun je maar beter met ons meegaan.’ Ze liep naar de deur. Bill gebaarde het joch dat hij achter haar aan moest gaan.

In de gang spreidde Bill zijn armen en zei: ‘Hier staat u in de gang van het slot, meneer. Hij mag dan niet zo groot zijn, maar hij is wel erg fraai.’

Sammy keek verrassend genoeg niet om zich heen, maar hield zijn blik op de grond gericht. Pas toen hij de woonkamer in liep, tilde hij zijn hoofd op en vroeg hij teleurgesteld: ‘Hebben jullie geen tv?’

‘Zeer zeker wel, meneer, die staat achter die deurtjes.’ Bill wees naar de kast in het hoekje naast de haard.

‘Is het een kleuren-tv?’

‘Uiteraard.’

Sammy vroeg niet of hij hem mocht zien, maar richtte zijn blik op het raam en de lange, roze, fluwelen gordijnen.

Fiona liep naar de deur en Bill schoof de jongen wederom achter haar aan naar de eetkamer.

Sam was van deze kamer meteen onder de indruk. Hij keek naar het zilveren bestek op het dressoir, naar de servieskast en naar de lange tafel waar acht stoelen omheen

stonden en liet zijn blik rusten op de plek aan het hoofd, waar gedekt was.

Hij keek Fiona aan en knikkend met zijn hoofd zei hij: 'Ooit hebben wij ook een groot huis.'

Fiona keek de jongen eens goed aan en ze zei vriendelijk: 'Ja, dat zal zeker.'

'Met een tuin.'

'Ja, met een tuin.'

Ze draaide zich snel om en haastte zich de kamer uit. Ze liep naar de trap en zei wijzend naar een deur in de gang: 'Dat daar is de werkkamer van mijn man. Die is verder niet interessant.'

'Hoezo niet interessant? Het is de mooiste kamer in het huis. Ga maar gauw naar boven dan!' Bill duwde de jongen naar de trap toe. Toen ze op de overloop waren aanbeland, zei Fiona: 'We slaan de slaapkamers maar over, ik denk dat je liever de speelkamer wilt zien.'

Toen ze de speelkamer binnen liepen, kwam Mamie van de oude bank af en holde ze naar hen toe. Katie en Mark zaten aan de tafel en keken hun moeder vol verbazing aan. Maar ze keek strak terug, zodat ze niets durfden te zeggen over het feit dat ze als een blad aan een boom was omgeslagen.

'En, wat vind je ervan? Dit is de drukste kamer in huis.' Bill keek Sammy aan, maar die keek niet terug; sprakeloos bekeek hij alles in de kamer en hij kon maar nauwelijks geloven wat hij zag: een groot poppenhuis in de hoek, een oud hobbelpaard, onder het schuine dak lag op de grond